

LIBRIS

CĂRȚILE • ARVEN

Lavinia Călina

Ultimul avanpost

Vol. 3: Renașterea

LAVINIA CĂLINA

ULTIMUL AVANPOST

VOL. 3: RENĂȘTEREA

CĂRȚILE • ARVEN

HERG BENET
PUBLISHERS

2016

CUPRINS

Prima parte	5
Partea a doua	135

PRIMA PARTE

*Unremitting
Demand of my hunger
Time stands still
As I am losing the grip of it all
Like a thousand times before*

*Give me antidotes
Constant removers
Make an instant deductive denial
in vain,
Cause I always stay the same*

*And now it's time to be reborn
Although I know it's addictive*

(Amaranthe – Massive addictive)

CAPITOLUL 1

Respiră adânc. O să fie bi... ba pe dracu', iar am numai idiști în jur! Am știut din clipa în care a pășit pe dala aceea de piatră că ceva era putred la mijloc. Nu am mai avut timp să-i atrag atenția, abia am reușit să mă adăpostesc după un zid dărâmat când din partea cealaltă a halei țâșniră câteva gloanțe și îi străpunseră pielea. Am simțit o zgârietură puternică în antebraț, dar nu m-am deranjat să verific cât de grav era. Dacă puteam să-mi mișc mâna și să țin arma, era bine. Speram în gând ca vesta anti-glonț să-i fi protejat cât de cât părțile vitale, chiar nu doream să mai am încă unul din ei pe conștiință.

Fără să-mi dau seama, corpul meu acționează instantaneu. M-am ridicat rapid și am tras în direcția aceea de mai multe ori. Întreaga hală se umplu de sunetul acela groaznic, dar m-am bucurat în sinea mea când unul din gloanțele trase de mine se înfipse în capul adversarului.

M-am uitat la subiectul plin de sânge ce era leșinat în apropierea mea. Părea rănit grav, dar eram sigură că va supraviețui. Nu îi lăsau să

moară așa, cu una cu două. După trăsăturile fizice, nu cred că era mai în vârstă ca mine, poate chiar cu un an, doi mai mic. Habar nu aveam nici cum îl cheamă sau dacă avea nume. Îl cunoscusem în dimineața aceea drept S₄, sau cel puțin acela era codul lui în ziua respectivă. Mai cunoscusem și alții cu același cod în turele trecute, dar nu m-am ostenit să aflu mai multe despre ei.

Probabil, dacă murea, așa aveau să-i treacă și pe mormânt: *Aici odihnește S₄*. Câteva picături din sângele lui aterizaseră la impact pe bocancii mei și se amestecaseră cu praful. Am oftat și le-am făcut semn celorlalți să avanseze cu grijă, căci nu îmi permiteam să mai pierd un om din cauza neatenției. Eram oricum în dezavantaj față de adversari, dar măcar, când l-a împușcat pe el, am văzut unde era ascuns lunetistul și l-am eliminat. Măcar atât.

Bine, mă alesesem și eu cu o rană în antebraț, dar cel puțin glonțul nu făcuse pagube mai mari. Atâta timp cât puteam să îmi țin arma dreaptă și să ținesc, puteam să ignor durerea. Ecranul armei mele îmi arăta că mai am doar 20 de gloanțe, așa că m-am aplecat și i-am luat victimei încărcătorul. Nu aveam de gând să fac risipă. Mi-am strâns arma mai bine în mână și am înaintat tiptil alături de cei trei subiecți rămași în viață în echipa mea.

Ca de fiecare dată, habar nu aveam unde ne aflam. Cel puțin eu habar nu aveam. Pe mine mă aduceau mereu semi-drogată, ca să nu se dea în vileag. Mă trezeam într-o încăpere fără ferestre ce semăna a vestiar, îmi luam echipamentul, iar

când eram gata apăsam pe butonul din dreptul ușii. În prima zi, m-am entuziasmat când am văzut arma, dar trebuia să fi conștientizat că nu avea cum să fie atât de ușor. Când ușa s-a deschis și doi subiecți au venit după mine, am încercat să trag în ei. Tragi dacă ai cu ce. Armele erau pe bază de senzor și deveneau funcționale abia după ce se pornea startul.

Din câte îmi dădeam seama, în dimineața aceea ne aflam într-o fostă oțelărie, asta judecând după ce mai rămăsese din echipamentele din hala principală. Parte din linia de producție lipsea. Mai mult ca sigur că diverși indivizi prădaseră fabrica pentru fier vechi. Furaseră până și balustradele ca să le vândă. De geamuri sau alte cele nici nu mai vorbim. Tot ce însemna *lemn* era de mult transformat în jar, iar pereții erau plini de graffiti, semne obscene și înjurături. Pe jos erau numai cioburi, moloz, gunoi și ici-colo excremente.

Subiectul din fața mea îmi făcu semn că încăperea următoare era liberă, așa că am înaintat încet, având grijă la sticla spartă de pe jos. Nu îmi era frică că am să mă tai, talpa bocancilor era destul de groasă, dar trebuia să am grijă să nu fac gălăgie și să ne audă venind. Sincer, îmi era mai frică că o să-mi audă mie bătăile inimii, atât de puternic îmi pocnea în piept.

Uram senzația asta. Așa se întâmpla mereu. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât deveneam și mai nerăbdătoare să se termine totul și de fiecare dată dădeam greș din cauză că mă grăbeam. După atâta timp și atâtea implanturi, tot nu puteam să

fiu stăpână pe sentimentele mele. O luau razna și îmi pierdeam concentrarea. La fel pățisem și cu trei săptămâni în urmă și la fel pățisem și în acea cafenea, și în trecut la Centrul de Formare.

— Timp rămas? am întrebat eu.

— 3 minute și 20 de secunde, veni imediat răspunsul în cască.

Nu puteam să ajungem la timp, noi eram jumătate din câți erau ei și, după calculele mele, nu aveam nicio șansă. Partea cea mai rea era că îl simțeam aproape. Habar n-am cum, dar puteam să-l simt. Înăuntrul meu știam că sunt la câțiva pași de el, că e undeva prin zonă și că zâmbește sub masca lui de fiecare dată când fac câte o mișcare greșită.

Un clinchet metalic se auzi mult prea aproape de noi, iar încăperea începu a se umple de fum alb. L-am văzut pe unul dintre subiecții din echipa mea cum se retrage spre ușa prin care tocmai intrasem, apoi am auzit gloanțele cum îi străpung pielea. M-am lăsat în jos și am profitat de fumul gros ca să mă ascund după un dulap șubred.

Sunetul armelor se auzea din toate direcțiile. Am tras și eu, dar mai mult la nimereală, pentru că nu vedeam nimic la jumătate de metru în față. Speram doar să nu fi nimerit pe careva din echipa mea. Când pe ecranul armei am văzut că scrie o, am schimbat încărcătorul cu cel furat mai devreme de la subiectul rănit.

— Șase? am zis eu dezamăgită. Cred că glumești.

— Ai rămas fără muniție, Dia?

— Mai am doar șase gloanțe, am spus eu ieșind de după dulap. Cu toate astea, e suficient ca să-ți șterg rânjetul de pe buze.

Cu coada ochiului, mi-am văzut coechipierii întinși pe jos, fără suflare. Cred că-mi dădea intenționat pe cei mai slabi numai ca să câștige el de fiecare dată. *Poftim o echipă de imbecili, sigur o să câștigi cu ea.* Bine, era și vina mea. Nu știam să-i coordonez pe alții, abia mă controlam pe mine. Mereu am fost genul de om care lucrează mai bine pe cont propriu, decât în echipă. Sau, na..., care are impresia că lucrează bine pe cont propriu, căci dacă ar fi să mă iau după experiențele din trecut nu am făcut mare brânză nici până acum.

Nu am sărit să-mi ajut colegii. Nu am încercat să creez o diversiune și să fug. Nu m-am dat niciun pas înapoi. Am ținut arma îndreptată spre el și am încercat să-i anticipez următoarea mișcare. Fumul gros se risipi și l-am văzut venind către mine. Hotărârea din privirea lui mă făcu să înghit în sec. Îmi era ciudă pe el că putea să se stăpânească atât de bine în astfel de situații. Ochii lui albaștri aveau atâta putere asupra mea, îmi distrugau toate barierele și mă făceau să înnebunesc de furie ori de câte ori îl vedeam.

Ai avut vreodată coșmarul acela groaznic în care stai față în față cu un adversar puternic, te uiți în ochii lui și știi că orice ai face nu ai cum să-l învingi? Coșmarul acela în care indiferent cât de mult ai luptat, indiferent câte sacrificii ai făcut, indiferent câte persoane dragi ție ai pierdut... totul a fost în zadar? Partea bună, când vine

vorba de coșmaruri, e că poți să te trezești ori-când. Partea rea e că odată ce ai deschis ochii s-ar putea ca realitatea să fie de o mie de ori mai crudă decât orice vis.

Reușisem să ratez fiecare oportunitate ce mi se ivise. Făcusem greșală după greșală și avusesem încredere oarbă în diverși indivizi care mă trăda-seră fără să clipească. Am simțit un gust amar nu-mai când mi-am amintit de Victor. *Boul naibii!* La avanpost am crezut că îmi e prieten, dar și-a jucat rolul perfect și mi-a câștigat încrederea doar ca pe urmă să mă vândă pe o geantă de bani și un bilet în Thailanda. Halal prieten, iar cei care într-ade-văr mi-au fost alături, persoane pe care chiar am putut să le numesc prieteni, au murit din cauza încăpățânării mele de-a mă răzbuna.

Lena, Andrei, Erick, Toma, Sara, Mihai... Chipurile lor erau ultimul lucru pe care îl vedeam înainte să adorm, iar numele lor erau primele cuvinte ce îmi veneau în minte dimineața când mă trezeam. Nici de Mark și Alina nu mai știam nimic – cel puțin Eva le pierduse urma –, dar în adâncul sufletului meu speram că sunt undeva ascunși, că sunt bine. Apoi mai era Ramona, fata de la Centrul de Formare ce mă convinsese să mă alătur cauzei pentru care luptau cei din E.S.C.U.; nici de ea nu mai știam nimic. Amintirile mele erau încă incomplete, iar în ultima perioadă nu mai avusesem parte de ele. Probabil oamenii din jurul meu mă îndopau din nou cu acele pastile galbene fără ca eu să știu sau pur și simplu nu mai aveam ce să-mi amintesc.